

מפגש 10 הגיע, אני בכלל לא מבין איך זה שאני עוד כאן. ולא רק כאן אלא מסיים את קורס מיכאל.

רועי אשר 28 שנה לא ממש התמיד, לא ממש ביצע מטלות שנדרשו מעת לעת.

אותו רועי שבכלל לא ממש התלהב להגיע לקורס הזה, הנה מסיים ובעצם רק יוצא למסע. זה לא סוד שלא ממש רציתי בתחילה להיות כאן, טיפוס חשדן, טיפוס שאוהב שליטה. מבחינתי זו הייתה ממש הקרבה.

עצם הרישום שלי כתורן טיסה למפגש 10 לא אקראית, אלא באה מהמקום של "אולי עד אז לא אהיה כאן..." אבל אני כאן- ובכל המרחץ.

אז כנראה שבמיכאל יש משהו אחר, משהו שמשך אותי לבוא שוב ושוב – מידי שבוע. לקחת מונית תל אביבית ולנסוע לבני דן ולא לאחר אפילו לא בדקה. (כמה לא רועי מצדי!) .

במיכאל למדתי המון נושאים, טעימה של ממש מכל תחום ועניין. ולא אפרט את הנושאים כי באמת, לכם הם ידועים. אבל בהזדמנות זו אני רוצה לומר תודה על הצוהר הקטן שנפער. תודה על ההזדמנות לשמוע, לראות ולספוג תחומים שונים ומשונים (מי אמר שרדינגר ???).

כשאני צריך להסביר מה זה מיכאל – קשה לי, כי מיכאל זו דרך חיים. מיכאל עבורי זה לקחת אחריות ולא לשבת על הגדר, זה להגיד "קדימה!" ולא להיגרר... מבחינתי אחריות זה משהו שלא נזקקתי לו בהכרח עד כה, או שכן ורק לא הייתי מודע לכך. אבל היום, בהיותי אדם בוגר עם קצת ניסיון בעבודה, לימודים וחיי חברה. אני מבין עד כמה אחריות היא מושג כולל.

באקדמיה למדתי מהי אחריות ציבורית, מיניסטריאלית, מהי אחריות חברתית וכו' . אבל לא מלמדים מהי אחריות על עצמך.

מיכאל עבורי זוהי לקיחת אחריות קודם כל על עצמך – על גורלך, עתידך. ומיד לאחר מכן, אחריות על הסביבה הקרובה והרחוקה.

דברים קורים לכל אחד מאיתנו במהלך החיים, אך את קובעים איך אנחנו מתמודדים – איך אנחנו פועלים בעקבות אותם אירועים. ולכן שלב התירוצים אכן נגמר.

מיכאל שלי נוגע בכל תחום בחיים, במשפחה, בחברה, בלימודים ובעבודה. עבורי לבטא רגע זו לא משימה קלה, ובמיכאל למדתי כמה זה חשוב דווקא להוציא, לדבר, או אפילו סתם לכתוב לעצמך.

החיים יכולים להיות הרבה יותר פשוטים אם משתפים, מדברים מביעים. החיים צריכים להיות הרבה יותר מהנים ומרגשים אם רק נחיה.